

ления стои сам Ст. Михайловски чепат и не завършен по език и стил.“

„Силните и непосредствени таланти като Ботйов и Вазов гребяха във вълните на живота с широк замах и ни откриваха виденията на душите си с живия език на своето време. Тжкмо обратното: идеолозите на естетизма у нас, на чело с П. Славейков, безтемпераментни писатели, за това бавни и книжни се оформиха в ценни писатели на идейна градация, на езиковно вглжбяване.“

Професор Младенов почти възприема тия мисли на Страшимирова с следните поправки: Пенчо Славейков трябва да се причисли към първата група. От такова гледище бива да се отделят само П. Тодоров и Ив. Кирилов, които наистина си служат с особен език, изграден върху основите на родният им еленски говор. Несъмнено верно е, че когато четеш дедо Славейков не чувствуваш, че той е Тревненец, както кога четеш Вазова или Алека не ти дава основание да речеш, че Вазов пише Сопотски или Алеко-Свищовски, Също е и за Пенчо Славейков. Ала за Петко Тодоров и Ив. Кирилов еленският говор личи едва ли не на всека стъпка. За това П. Ю. Тодоров и Ив. Кирилов трябва да се броят за представители на областната реч в българската художествена литература, а Пенчо Славейков, заедно с другите от първата група, да се считат за такива на общобългарския книжовен език, с елементи от всички български народни говори.

Сближаването на двамата автори в тия разбирания се, нуждае от едно допълнение: известно е, че от многото наречия в нашия говор — източното наречие (особено това от Търновската област) се възприе като официално. Дядо Славейков, Никола Козлев, Цани Гинчев, Добри Войников, Васил Друмев, Ст. Михайловски, Ц. Церковски, П. Ю. Тодоров П. Славейков, Ник. Михайловски, Ст. Стамболов, Алеко Константинов, Алек. Божанов, Ив. Кирилов, Ст. Чилингиров, Хр. Борина, Д. Немиров. Ев. Димитрова, М. Москов, С. С. Бобчев, Милан Радивоев, Ив. Момчилов, всички тия литератори, работили в областта на родната реч са повечето из Търновско и само някои от Шуменско и Русенско. Те представят източното наречие.

Защо се възприе то като литературно наречие не му е местото тук да го излагаме. Но факта е на лице. Разбира се, провинциализмите от тоя източен край се изключват. Литературните изисквания отхвърлиха прекаленото омекчаване *те* на *кя*, тжй често употребявано в Еленско или двойното членуване на *та* в Шуменско. И възприе се онова, което приляга на общата българска реч. Като се изключват някои